

избирамъ бѣлѣгъ, кой то никои до сега не е случвалъ!“
 Щомъ той издумалъ тѣзи думы, и стрѣла та му са забавила въ гърло то на Антиноя; плувналъ въ кръвъ, Антиной падналъ възнакъ и съ паданье то си претуррилъ трапеза та съ сички тѣ ѣстя. Женихи тѣ се мисляли ёще, че старецъ тѣ нечаянно пусналъ стрѣлааа та, но Одиссей съ мраченъ погледъ имъ извикалъ: „А? псета! Вый мислите, че азъ никога нема да видѣмъ отечеество то си, та ми грабахте имотя. Сега ще вы стигне моео то мьщеніе!“

Между туй вѣрный тѣ свинарь, и дригій тѣ пастырь са обрѣжили и стѣпили въ бой съ женихи тѣ. А послѣдни тѣ като са обградихъ съ трапезы тѣ и столове тѣ, примѣкнахъ са до стѣна та. *Евримахъ*, единъ отъ най първы тѣ жетели на Иоака извикакъ: „Ный сичкесо ще ти върнемъ, Одиссее, пощади ни само живота!“ Несо тѣзи му думы были послѣдни, — стрѣла, пусналъ отъ тежкія лѣкъ повалила го на земя та. *Телемахъ* тоже стрѣлялъ сполучно и трупове тѣ единъ слѣдъ другій падали на земя та. А подлый тѣ пастырь *Мелантей* инамѣрилъ време да донесе орѣжіе на женихи тѣ, кои то съ отчаяніе нападнѣли на Одиссея, хвърляли копія шврьхъ страшныя герой; но Афина го покрывала съ щитаа си и ни едно копіе не го докачило. Невѣрный тѣ пастырь тѣ пакъ са стараше да иде за ново орѣжіе, но свинарь тѣ и неговъ тѣ другаръ са хвърлихъ на него свѣрзахъ му рѣцѣ тѣ и крака та и го обѣсихъ подъ кѣщцна та стрѣха. Подиръ вѣрны тѣ слуги са върнахъ въ кѣщи и помогнахъ на Одиссея да добіе останаллы тѣ женихи.

Като се свършило страшно то побоище, повикахъ въ зала та домоправителница та *Евриклея*. Тя ликувала при вида на една камара убиты. Но Одиссей ѣ удѣржалъ отъ радостны тѣ възклицанія и рекълъ: „въ срѣце то си са радвай, любезная, и не си позволявай громко да са веселишъ: грѣхота е да ликувашъ надъ убуты ххора.“ *Евриклея* была принудена да му искаже сички тѣ невѣр-